

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 166.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365964656/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

godt Lag er det en anden Sag. Andagt kan være god nok for Patienten, hvor Læger og Apotheker ikke meer kan hjælpe; men dertil har den samvittighedsfulde Læge, saa Skam, ingen Tid; dermed kommer Videnskaben, paa min Ære, heller ikke et Skridt videre. Det er den bedste og christeligste Andagt at helbrede sine Medmennesker. Det gjorde vor store Dydsmynder ogsaa paa Sabbathen. Hvad endelig den animalske Magnetisme angaar – saa er den mere aands- og legemsvækkende, end Drik og al simpel naturlig Liderlighed. Slige fordømte Experimenter kan snarere gjøre de klogeste Folk gale, end Romanforelskelse og utidig Kirkegang. Jeg forsikkrer Dem, mine Herrer! – tilføiede han næsten bevæget – jeg taler til Dem som en præctisk Christen og en faderlig Ven. Det fornøier mig at see Dem saa talrige her idag; jeg glæder mig til Operationen i Formiddag som til en Fest. Det er den sjønneste og værdigste Maaede, vi kan helligholde Aandens og vor ædle Videnskabs Høitid paa. De maa vide, mine Herrer! det var paa en Pintsefest, hvis jeg ikke feiler – at vort berømte chirurgiske Academ blev stiftet, og var det ikke paa den Tid, saa burde det, paa min Ære, været det.*

Efter denne lange Tale, som de unge Candidater med megen Opbyggelse syntes at have hørt, medens de hemmelig havde gjort pudseelige Miner til hverandre, gik den gamle Professor videre. Han fremtog allerede sine chirurgiske Instrumenter, som han pudsede og lysesom kjælede for, medens han med glædestraalende Ansigt og hastige Skridt nærmede sig til en jamrende Patient, hvis halve Legeme, saa omtrent, denne Morgen skulde afsættes.

Den unge chirurgiske Candidat Christen Valman stod imidlertid i sit Værelse paa Hospitalet, omgivet af Dødningshoveder og Sclereter, og betragtede med Velbehag sin nye Klædning i Speilet. I den fine grønne Kjole med korte spidse Skjoder, med sin veldannede Skikkelse i de snevre lysebrune Casimirs Beenklæder, der, efter den da herskende Møde, skjultes forneden af et Par blanke gulkravede Stovler – med förgylde Knapper i den nye blommede Silkevest, syntes han nu selv, han var ganske vakker, og ønskede kun, at hans lykkelig helbrede Patientinde, Frøken Amalia Falk, maatte møde ham idag og finde ham endnu langt vakkrere. Som Amanuensis hos Agent Falks Huuslæge, havde han kun havt Adgang der i Huset, medens han foretog en magnetisk Cuur med den unge Frøken. En altfor stærk Sympathie mellem de unge Mennesker var ikke undgaaet

Huuslegens Opmærksomhed, og neppe var Amalia helbredet, før Valman, med et betydeligt Honorar, havde faaet Afsked som Magnificur og Amanuensis. Siden havde han kun havt Leilighed til at see den smukke Grossererdatter om Søndagen i Kirken eller paa de offentlige Spadsereveie. Hun fulgtes næsten bestandig af sin Fader, Agenten, en lille Mand med et ret muntert, men tort Pengemandsansigt. Sidste Søndag var hun tilhige ledsaget af en fremmed aldrende Herre, som vakte Opsigt med sine store Diamantsbrystnaale og theatraiske Fagter.

Valman tog nu sin Sukkerørers-Stok, for Spøg kaldet Ligevægtsholderen, i Haanden, satte den nye fine Hat af David Marcks Fabrik paa tre Haar, slog med Stokken paa de gule Stovlekraver og spadserede frem og tilbage for Speilet, for at ove sig i at være en rask Cavalier, der kunde hælde op med den fremmede Diamantherre, og for ikke, som sidst, at hilse, som en forlegen Confirmand, naar han saae Amalia i Kirkestolen eller mødte hende paa Østergade. Han hilsende nu rask for Speilet. Idetsamme hørte han en skingrende Latter bag ved sig og en Raslen paa Væggen over Døren, medens en stærk Trækvind gennemsnede ham. Det var den mærkelig grimme Gangkone, som de kaldte Cadaver-Marthe, der med Latter var bleven staaende bag ved ham i den aabnede Dør, med hans Frøkost paa en Tin-Tallerken i Haanden, medens et Barneschelet, der hang over Døren, raslede i Trækvinden. »Jo, De er rigtignok endnu en ganske kjon Fyr, Hr Valman!« – sagde hun med sin skingrende Stemme – »men giv kun Tid! naar Haaret faldet af Skallen og Kjødet af Kjævebenene, saa er al den Herlighed forbi.«

»Det behøver du ikke at fortælle mig, gamle Sybille! Jeg skulde rigtignok ikke see mig saa selvtilfreds i Speilet, det kan du have Ret i – speiler man sig ved Midnat, staaer jo gjerne en vis Mand bag ved og griner, og, har han Forfald, sender han sin Oldemoder – men nu er det jo høilys Dag. – Bliv ikke vred, sejon Marthe!« – tilføiede han forsonende, da den Gamles Latter saa pludselig gik over og hun smældede Døren haardt i. – »Jeg har egentlig pyntet mig for din Skyld idag, og du er ung nok til at gifte dig igjen. Du er jo dog min gamle Skolekammerats kjødelige Moster. Nu hvad synes du om mig?«

»Var jeg tredive Aar yngre« – svarede Marthe med et stikkende Blik – »kunde jeg være dum nok til at ønske mig saa smuk en Sprædbasse til Brudgom – nu var jeg tilfreds, jeg kunde putte den spraglede